

ΜΥΡΩΝΙ *

Νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν ὁ ποιητῆς ὁ νέος
πολλάκις προσεπάθησα, πλὴν πάντοτε ματαίως.
Αἴφνης εἰς ἄσμ' ἀντήχησαν ἡγιασμένοι θρηνοὶ
πατῆρ διὰ τὸν θάνατον ἐμύρετο γλυκείας
κόρης· καὶ λίθους ἢ φωνὴ αὐτοῦ θὰ συνεχίνει,
ἄλλ' ὄχι καὶ τὰς εὐγενεῖς ἑλληνικὰς καρδίας.
"Ἄν εἰς ἐτέραν ἐποχὴν ἤκούετ', ὅτε λίθος
δὲν ἦτον ἐν τοῖς στέρνοις, πλὴν καρδί' ἀγνή ἐκτύπει,
θ' ἀντήχ' εἰς πάσας τὰς ψυχὰς αὐτ' ἢ μολπή· κ' εὐήθως
ἢ κακοβούλως ἄκριτος κριτῆς ποτε νὰ εἶπη

* ΣΗΜ. Οἱ στίχοι οὗτοι, οὗς, εἰς μικρὸν μνημόσυνον τρυφερῶς ποιητικῆς ὑπάρξεως σθεσθείσης ἤδη ὑπὸ τὴν σκοτίαν τοῦ τάφου, δημοσιεύομεν ὧδε, ἀπεσπάσθησαν ἐκ μακροῦ ἀνεκδότου ποιήματος τὸ ὁποῖον ἀφίερωσεν ὁ νεαρός ποιητῆς εἰς τὸν ἐν Σύρῳ διαπρεπῆ ἱατρὸν καὶ ἔνθερμον τῶν Μουσῶν μύστην κ. Ν. Μύρωνα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἀλησμονήτου Δανάης του. Ἀνήκουν δὲ εἰς τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον νεανίαν Περικλῆ Μελέαγρον. ὅστις, νέος ἔτι ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν πλήρης μέλλοντος καὶ ἐλπίδων, εἴμαρτο, εἰς στιγμὰς ψυχικῆς ἀλλοφροσύνης, νὰ καταστρέψῃ τόσῳ οἰκτρῶς καὶ ἀδίκως τὸν βίον πρό τινοσ χρόνου ἐν Παρισίοις ἐνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του. Εἰς τοὺς στίχους τούτους διαφαίνεται ἡ ὀμίχλη τῆς μελαγχολίας καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ, ἧτις τόσον ἐνωρὶς εἶχε σκιασεῖ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο νεανικὸν πνεῦμα, ὅπερ, ὡς ἀστὴρ διάττων, ἔμελλε νὰ σθεσθῆ πρὶν ανατελεῖν, καταλιπὸν μίαν στιγμιαίαν φωτεινὴν ἀνάμνησιν ὀπισθεν του. Κατωτέρῳ δημοσιεύομεν περιπαθὲς ἐλεγείον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀτυχοῦς Μελεάγρου, τὸ ὁποῖον μετὰ πόνου ἔγραψεν ὁ κ. Μύρων ἀποτίων οὕτως ἴ φόρον εὐγνωμοσύνης δι' ὅσα ποιητικὰ ἄνθη ἐσκόρπισεν ὁ ἀτυχῆς φοιδὸληπτος ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Δανάης του.

δὲν θὰ ἐτόλμα εὐφρῆεις βλακειάς, καὶ πορφύραν
 νὰ βάψῃ γελωτοποιοῦ μὲ τὸ φοινίσσον αἶμα
 καρδίας πατρικῆς . . — Ἀλλὰ τίς ἔκρουσε τὴν λύραν ;
 τὸ στέμμα τὸ ἀκάνθινον μὲ τῶν Μουσῶν τὸ στέμμα
 εἰς τίνος πάλιν κεφαλὴν μαρτυρικὴν ἠνώθη ;
 — Εἰς τοῦ ἀγνώστου φίλου μου ὅστις Μουσῶν θεράπων,
 παῖς ἔτι, ἦν ἔξοχος, ἀλλὰ ἐσίγησ' ὡς ἠνδρώθη·
 ἐν μέσῳ τῶν κοινωνικῶν ἐσίγησε λαϊλάπων·
 κατέλιπε τὴν ποίησιν· ποιήσεως μεγάλης
 ἔμενον ὅμως ποιητῆς τοὺς ἀσθενεῖς συντρέχων.
 Τὸν Ἑλικῶν ἀνεύρισκεν ἐντὸς θερμῆς ἀγκάλης
 δυάδα τέκνων ἐν στοργῇ πεφιλημένην ἔχων . . .
 Πατὴρ καὶ τέκνα ! Θέαμα σεπτὸν δὲν εἶν' ἐξίσου
 ἄλλο οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς κ' ἐντὸς τοῦ παραδείσου·
 πρὸ τούτου καὶ ὁ ἔσχατος κακοῦργος θὰ ἐκράτει
 τὴν χεῖρ', ἀλλ' ὄχι ἢ Πρόνοια ποσῶς ἢ ὑπερτάτη.
 Διότι τὸν ἐπὶ μακρὸν εὐδαιμονοῦντα βλέπον
 τὸ θεῖον δὲν ἀνέχεται, πλὴν κατ' ἐκείνου τρέπον
 φαρμακωμένον οἶστον εἰς τὴν καρδίαν βάλλει
 καὶ πώποτε, φεῦ, τοῦ σκοποῦ τὸ βέλος δὲν ἐσφάλῃ !
 Οὕτως ἠὐδόκησ' ὁ Θεός· μ' ἐν τέκνον ὁ ἀρχαῖος
 νὰ μείνῃ ψάλτης. Τ' ὄνομα εὐλογητὸν τοῦ Πλάστου
 τόσον νὰ πλήττ' εἶν' ἄξιος μόνος αὐτὸς βαθέως !
 Ὁ σιωπήσας ἀοιδὸς ὑπὸ τοῦ ἀνεκφράστου
 ἄλγους ἠγέρθη, ἔκρουσε τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν
 κινύραν καὶ θεσπέσιοι αὐτῆς οἱ τόνοι ἦσαν.

Σὺ οὕτως εἶς ὁ ἀοιδὸς καὶ σοῦ μὲ κατεκλήλει,
 ἐφήθου ἔτι, ἢ ποίησις ἀρρενωπὸς κ' αἰμύλη.

Οὐδὲ ἢ θλιψίς μου μικρὰ ὑπῆρχε κ' ἡ ὀδύνη,
 ὅποτε μετ' ἐνιαυτοῦς ἐκ νέου ἐμελώδεις
 (καὶ μαρανθέντες πάντοτε μυροβολοῦν οἱ κρίνοι)
 καὶ τόνοι τῆς κινύρας σου ἐξήρχοντο θρηνώδεις,
 ὅποτε τῆς Δανάης σου τὸ φωτοβόλον ὄμμα

ἐκλείσθη, καὶ οὐράνιον ἀκτῖνα τάφου χῶμα
 ἔσβησεν! Ἔτος ἔκτοτε παρῆλθε. Τόσον χρόνον
 ἐσίγων ὑπὸ τὴν πληθὺν τῶν τῆς καρδίας πόνων,
 διότι μ' ἀπεστέρησεν ὁ θάνατος ἀλύπως
 τόσων πεφιλημένων μοι βαλῶν ἀλλεπαλλήλως·
 μίαν φιλότατην ὑπαρξιν κατέρριπτε πᾶς κτύπος
 καὶ εἰς μοῦ ἐνεπήγετο εἰς τὴν καρδίαν ἦλος.
 Ζῶν καὶ μὴ ζῶν ἐκ τῶν πολλῶν ἐσίγων ἀλγηδόνων
 σιγὴν τῆς γλώσσης, ἀλλ' οὐχὶ σιγὴν καὶ τῶν δακρῶν.
 Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐθρήνησα διὰ νεκρούς μου μόνον
 ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς γῆν κοιμητηρίων.
 Εἰς τοῦτο τὸ μνημόσυνον, ὅπερ δὲν ἐτελεῖτο
 μ' ὄνειον κ' ἔρρινον φωνήν, οὐδ' ἐν χειροποιήτῳ
 ναῶ, ἀλλ' ἐν βωμῶ ἀγνῆς καρδίας καὶ ἀδόλου
 εἰς ταύτας τὰς δεήσεις μου ὑπὲρ τοῦ κόσμου ὅλου
 ἡ κόρη μέρος ἔσχατον δὲν εἶχεν, ἥτις ζῶσα
 ἦν χάσμα σου καὶ Μοῦσά σου ἀποθανοῦσα ἤδη·
 ἂν δὲ θανάτιον σιγὴν ἐσίγησεν ἡ γλῶσσα,
 τὸ τραῦμά σου πῶς μ' ἔθλιψεν ἔχει ὁ Πλάστης ἰδη.

Ἐκείνην ἐλυπήθησαν πολλοὶ βεβαίως ἄλλοι,
 καὶ θὰ ἐδάκρυσαν πολλοὶ ἰδόντες ἐσβεσμένα
 διὰ παντός τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη,
 ἀφοῦ πολλάκις μ' ὄμματα ὀρῶσι δακρυσμένα
 καὶ μητραλοῖου λείψανον. Ἄλλὰ πρόσκαιρος μόνον.

Πολλάκις ἀγανάκτησιν κ' εἰς τὴν καρδίαν πόνον
 ἤσθάνθη ἀπερίγραπτον τοὺς ἐπιστρεφομένους
 ἰδὼν μὲ μειδιάματα ἀπὸ κηδείας ξένους . . .

Ἄ, ὄχι ξένους, ἀδελφοὺς καὶ φίλους τοῦ θανόντος·
 βέβηλοι! μόλις πρὸ μικροῦ μὲ τάφου κρούον χῶμα
 ἐν' ἄνθρωπον καλύψαντες—ἄσημον πρᾶγμα ὄντως!—
 εἶν' ἔτοιμ' εἰς τὸν γέλωτα καὶ πρόθυμ' εἰς τὸ σκῶμμα!

Ἄλλὰ τοιαύτη δυστυχῶς καρδία δὲν μ' ἐδόθη,
 καὶ δὲν γνωρίζω ν' ἀγαπῶ καὶ θλίβωμ' ἐφημέρως·

ἐπίπλαστος εἶν' ἡ χαρά, οἱ γέλωτές μου νόθοι,
καὶ γεηρὸς οὐδέποτε τί εἶν' ἡσθάνθη ἔρω.

Σοὶ γράφω νῦν, ὄχ' ἵνα
κενήν παραμυθίαν σοι προσφέρω· ἐσβεσμένους
λύχνους νὰ δώσῃ δύναται φωτὸς ποτὲ ἀκτίνα,
καὶ ἴαμ' ἄλλου τραύματος ὁ τετραυματισμένος ;
Οὐδὲ τί εἶδος ἐννοῶ παραμυθίας εἶνε

νὰ λέγω εἰς τὴν στέρησιν πενθοῦντα τέκνου : — Κλίνει
τὴν κεφαλὴν· λησμώνησον τοῦ τέκνου σου τὸν φόνον
καὶ τὸν φονέα δι' ἐπῶν εὐλόγει εὐγνωμόνων !

Τοὺς στίχους τούτους τοὺς πεζοὺς νῦν γράφ', ὅποτε
τὴν ἄμουσόν μου βάρβιτον διὰ παντὸς ν' ἀφήσω· [μέλλω
τὸ ὕστατον νὰ μυρωθῇ μὲ τ' ὄνομά σου θέλω,
καὶ τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου ὅποταν τελευτήσω,
οὔτοι μικρὸν μνημόσυνον νὰ εἶνε τῆς μεγάλης.

Μὴ τ' ἄτεχνά μου, ποιητά, ψελλίσματ' ἀποβάλλῃς·
δὲν εἶνε ἄνθη Παρνασσῶ· κλάδ' εἶνε κυπαρίσσου,
οὓς ἐκ τοῦ τάφου ἔλαβον τῆς κόρης τῆς ἀγνῆς σου·
διότ' οἱ θρῆνοι ἄσματα καὶ Παρνασσὸς οἱ τάφοι
νὰ μ' ἦν' ὑπὸ τῆς τύχης μου τῆς ἀπηνοῦς ἐγράφη.

Μὲ ἄλγος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἄλγ' εἰς τὴν καρδίαν,
αἰμάσσων καὶ ἀπηυδηκῶς μετὰ φρικώδη πάλην,
ἔρχομαι πρὸς σε, ποιητά, μὲ τόλμην καὶ δειλίαν
εἰς φιλικὴν διὰ παντὸς ν' ἀναπαυθῶ ἀγκάλην.

*Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Νοεμβρίου 1890.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ